

tribut El diari d'Anne Frank

Assumpció Cantalozella

Esriptora

@cantalozella

Recorria el canal i va saber que iniciaria un diari. Era fascinant, aquell racó i no podia deixar-lo perdre en el temps... En el temps, deia. Sí, encara que ella no hi fos, el riu sí que hi seria i el recorrerien altres mirades...

Mai, però, ni en aquell moment decisiu ni més endavant, quan ja n' havia fet unes pàgines, no pensaria que aviat estaria tancada just al capdamunt de l' oficina on treballava el pare. Ben reclosa, com si no hi fos. Amagada a les habitacions de darrere de tot.

Ara, feia un cop d'ull a aquelles primeres pàgines, «els metges tenen tanta feina que, per a saber què ens passa, ens fan estossegar per telèfon», posaven. Ja havia parlat de les amigues, de l'aula de l'escola i, especialment, de les voltes amb bicicleta que feia

entorn d'aquells canals d'embruix. I les cases amb pàtines antigues que clamaven, som aquí de temps ha.

No sabia dir ni com havien entrat a l'estança. La cambra era d'un relaxant color gris. I, tenia el miracle ben al seu davant, el miracle on la mirada se t'hi enganxava. L'arbre. Ocupava un pati, amb el tronc gruixut i les branques obertes, per a arrapar-se novament formant allò que se'n diu la copa. I era una copa aquell capdamunt del tronc assentat, segur.

Va haver de sentir una mica la mare donant-li ordres i la senyora Van Daan que parlava amb veu suau.

I en Pete. Va ser la troballa. Tenien tantes coses per a explicar-se. Tot. Tenien tot allò que passava per les seves ments. Asseguts a l'escaleta de teulada, al capdamunt dels graons, que així estaven tranquils, ella i en Pete es van preguntar què hi feien a dins del món, què era aquell planeta, com hi havien arribat i per què hi eren. I especialment qui els hi havia posat.

Déu. Sens dubte, que la Torà ho deia clarament i posar en consideració la Torà no era permès a la seva ment nascuda dins el poble escollit. Però,

Haviem recorregut tot Amsterdam. Érem a prop del canal i jo sabia l'adreça de les habitacions de darrere

amb en Pete, fins i tot dubtaven de l'existència, allà a l' escaleta de les golfes de les cambres de darrere. Quan vaig obrir el seu diari, jo tenia disset anys. Ella, a l'inici d'escriure, en tenia catorze. Però vaig ser l'Anne en aquells moments de la vida ple d'interrogants. I vaig acompanyar-la, quan van començar a pressentir que els havien trobat. Quan seguí mirant les branques del seu arbre, ara ben florides...

L'Anne havia deixat el diari a un racó de l'estança grisa, i el va trobar el pare, l'Otto Frank, en tornar a mirar-ho tot.

L'Otto Frank el va llegir, el va plorar i, finalment, el féu imprimir, i el món se'l va llegir, va seguir les quasi classes de mitologia que l'Anne Frank exposava, que estudiaria mitologia a la Universitat, i seria periodista per a tornar a Jerusalem, aquella terra perduda.

L'havia d'anar a veure, la casa on l'Anne Frank s' amagà amb els Vaan Dan i amb la seva família, la germana Meg, la mare i el pare. I amb en Pete.

Haviem recorregut tot Amsterdam.
Érem a prop del canal i jo sabia l'

adreça de les habitacions de darrere. Vam arribar-hi quan estaven a punt de tancar. Ben just, vam poder pujar les escales i obrir aquella porta-armari gruixuda.

De cop, era endins de la cambra que duia al cor. Hi havia els fogons, una taula. I l'arbre al pati de sota, amb la soca gruixuda, i les branques. «Va afanya't...» em van dir. «T'esperem a baix». Ben sola, i embadalida, no en podia sortir d'allà. Però vaig adonar-me que s'hi havia quedat un home. I ens vam mirar i vaig pensar que era jueu en trobar-me amb les llàgrimes que ens enterbolien els ulls. Llavors, vaig veure l'escaleta de les golfes. Quan anava a pujar-la, ensopego a una cadena amb un rètol. *Racó de Pete*, deia.

A baix, els companys estaven encantats amb l'exposició que ensenyava el camp de concentració nazi on havia mort l'Anne. L'Anne Frank, que era allà, amb el rostre mig somrient, els ulls alegres. A la coberta dels llibres que deien «El diari d'Anne Frank».

En tornar cap al nord, amb el tren, tenia l'Anne allà amb mi. En mi.

Diari Anne Frank

Rosa dels vents
Barcelona, 2018

És una de les icones que retraten l'horror de l'holocaust. Annelies Marie Frank (1929-1945) va néixer a Alemanya en el si d'una família jueva. Amb l'ascens del nazisme i l'inici de la persecució contra els jueus, la seva família es va mudar a Amsterdam. L'ocupació nazi dels Països Baixos, el 1940, va comportar que ella, la seva família i uns amics s'haguessin d'amagar en unes estances de l'empresa del seu pare. S'hi van estar dos anys, i és durant aquest temps quan Anne redactà el seu diari. Traïts i deportats als camps d'extermini, Anne va morir en mans dels nazis. ■